

ספור 2: רות ונאווה

רות ונאווה לומדות יחד בכיתה ג'. הן חברות טובות. שתיהן תלמידות טובות, המצטיינות לא רק בלמודים, אלא גם בהתעמלות ובמשחקים. "רות חברה טובה!" אומרים כלם.

"אך נאווה היא גאותנית!" טוענים רבים מילדי הכיתה.

רות מצטערת על כך. היא יודעת, שחברתה נאווה ילדה טובה, אף-על-פי שלעתים היא יהירה. היא מדברת תמיד בשבחה.

פעם אחת החליטו ילדי הכיתה להעניש את נאווה: לא לשתף אותה במשחקים. הם לא גלו זאת לרות. בהפסקה, כשתלמידי הכיתה נאספו בחצר בית הספר כדי לשחק "מחננים", אמרו הילדים: "נאווה, את לא משתתפת במשחק."

פניה של נאווה אדמו, דמעות עמדו בעיניה, ואז מהרה רות לעמד ליד נאווה, תפסה בידה ואמרה:

"אם נאווה אינה משחקת, גם אני לא אשחק!"

לא רצו התלמידים להפסיד את רות במשחק, נמלכו בדעתם ואמרו: "בסדר, נשפח מכל הענין, גם נאווה משחקת!"

בשעור העבירה נאווה לרות פתק, ובו כתבה: "רותי, את באמת חברה טובה!"

